

ministeren til, selv om dette ikke er Tilfældet, vil Ministeriet ikke kunne fravige sit Standpunkt i en Sag, som er af saa overordentlig Interesse for vort Folks Fremtid. Denne Udtalelse forekommer mig i høj Grad uklar, thi var et Flertal af det danske Folk mod Regeringen — og det maatte naturligvis konstateres, den højtærede Regering synes mig ikke i denne Sag at have vist nogen fremragende Ævne til umiddelbart at lodde Stemningen —, saa maatte Regeringen selv gaa, naar et saadant Flertal var konstateret, og en Fastholden af dens Mænds Standpunkt vilde da synes mig at være af mindre væsentlig Betydning for Sagens Ordning. Men det er da ogsaa berettiget at nære Tvivl om Regeringens gode Tro til et saadant Flertal for sit eget Standpunkt. Havde en saadan klippefast Tro været til Stede, havde Regeringen dog formentlig skaffet sig det Mandat til Førerskab i denne Sag, som jeg føler mig berettiget til at fastslaa, at den nu mangler.

Dette Standpunkt fra Ringsted, der kunde tyde paa, at Regeringen vilde spille Trumf ved Hjælp af sit skrøbelige FolkeTINGSflertal, er nu forladt. Det Resultat er der dog kommet ud af denne Sags Behandling i Folketinget, at dette Standpunkt: Fastholdelsen af Regeringens Stilling, uanset om der ikke var Flertal for den i det danske Folk, er lagt ad acta. Dette er selvfølgelig egnet til at skabe en vis Tryghed i Befolkningen. Den højtærede Statsminister har nylig oplæst et Afsnit af sin Tale i Folketinget forleden, hvori han gav Tilsagn om, at Tvivlsspørgsmaal i denne Sag vilde blive afgjort ved en Folkeafstemning, og af Resultatet af denne Afstemning vilde Regeringen gøre sin Forbliven eller Afgang afhængig. Jeg skal ikke gentage dette Citat, men blot erindre om, at Statsministeren senere atter gav sin Tilslutning til, at hvis der ikke er Enighed mellem de 4 store Partier her paa Rigsdagen om at afvise Kommissionens Afgørelse, da er en Folkeafstemning en Nødvendighed. Dette er, som sagt, noget helt andet end at fastholde Standpunktet, saaledes som den højtærede Statsminister i Ringsted udtalte, han vilde gøre, altsaa, Ringstedstemningen hos den højtærede Statsminister holdt sig heldigvis ikke Maanedene ud. Men jeg vil tillade mig overfor den højtærede Statsminister at hævde, at Folkeafstemning i denne Sag i Virkeligheden er en Omvej. Forholdet er dette, at vi skal have Valg alligevel, og det, der opnaas, vil da kun være dette, at Tiden tapes, og den kan være

kostbar, thi Statsministeren har jo paa sit Ansvar gjort sin egen Afgang umulig, saa længe det nuværende Folketingsflertal sidder. Folkeafstemning synes mig derfor overflødig, da Valg alene kan afgøre Sagen efter den højtærede Statsministers Statsret fra Marts i Aar.

Vi, der stiller denne Forespørgsel, nærer det Haab, at hele den sønderjyske Sag maa forme sig saaledes, naar den afgørende Stund kommer, da den danske Regering og Rigsdag stilles overfor den, at den da maa virke som det absolutte Samlingsmærke, idet Løsningen kommer til os i en Form, hvis Retfærdighed vi alle kan anerkende. Jeg bygger for det første dette Haab paa Fredstraktatens Ord i Artikel 110, hvorpaa det Parti, hvortil jeg hører, fuldt og helt staar, som den nærmere Udformning af det Standpunkt, som Rigsdagen den 23. Oktober 1918 gav Udtryk. For det andet bygger jeg denne Forhaabning paa Tilliden til den interallierede Kommission og de allierede og associerede Magters Retfærdsvillie. Og endelig for det tredje paa de danske Sønderjyders Kampkraft og Villie til at bringe gennem Afstemningen Opfyldelsen af det, som jeg føler mig overbevist om er hele det danske Folks nationale Haab, nemlig, at det maa lykkes nu at samle indenfor Danmarks Grænser, hvad der tænker og føler dansk, paa det Grundlag, at denne Danskhed, hvor den findes, har Styrke nok til paa Traktatens Grund at komme i Statssamfund med os. Men her er det, vi ogsaa Nord for Kongeaan har vort Ansvar. Vi har Ansvaret for, at det skal kunne lykkes; og det har vi selvfølgelig særlig nu i denne Tid, medens Arbejdet staar paa. Men ogsaa den højtærede Regering og i første Række den højtærede Statsminister har her sit Ansvar, og jeg maa have Lov til at sige, at naar denne Forespørgsel stilles, og naar jeg tager Ordet her i Dag, er det for at give Udtryk for, at vi ikke finder, at den højtærede Statsminister har varetaget dette Ansvar paa fyldestgørende Maade. Sagen er den, at Sønderjylland som Led af Danmarks Rige er ikke længere et indestængt Haab, som man ikke tør tale om. Det er ikke en af Tvivl tynget Stemning, en fjern Utopi, men en folkelig og politisk Realitet, om hvilken det danske Folk kræver, at der tales frit og saaledes, at det finder Genklang hos alle Danske. Ventetiden er jo for os alle blevet saare lang, længere, kan man sige, end nogen af os ved Vaabenstilstandens Afslutning havde tænkt.